

tvivler paa, at Udtalelser i modsat Retning vilde have udvøvet nogen Indflydelse paa det. Nu ansøgte det ærede Medlem som Bevis paa, hvor villig han var til at høre sig for Udtalelser, der gik i modsat Retning af de Anskuelser, han for Diebliffet nærer, at, naar jeg mellem 2den og 3die Behandling vilde indhente Erklæringer fra samtlige Jurisdiktionschefer i Hæren, og der af samtlige disse Jurisdiktionschefer var 5 (Stemmer: 15) — naa, jeg troede, at det ærede Medlem endog saa var gaaet saa vidt at sige 5 —, der udtalte sig for Forslaget, vilde han høre sig. Muligvis ere andre Medlemmer af Mindretallet villige til at give lignende Erklæringer, men det er jo muligt, at de ikke ere saa resignerede som det ærede Medlem, men at de derimod forlange nogle flere end 15, maaffe 30 eller 40. Men hvor resignerede ærede Medlemmer end ville være i saa Henseende, og hvor hjært det skulde være mig at se den Opposition, som netop fra de ærede Medlemmers Side er reist imod Lovforslaget, svinde bort og se dem slutte sig sammen med andre Medlemmer i Thinget, vil det ærede Medlem for Randers (N. P. Jensen) dog vistnok godt forstaa, at det Raad, han gav, var et Raad, som Ministeren hverken kan eller vil følge.

Thomsen: Da jeg begjærede Ordet, var det nærmest for at imødegaa de Betragtninger, der ere fremkomne fra den høitærede Krigsminister. Jeg tror dog — for ikke muligt at glemme det siden — strax at burde begynde med at vegle et Par Ord med det ærede Medlem for Skanderborg Amts 2den Valgkreds (N. Jensen). For saa vidt han talte om en unaturlig Kløft, der skulde være mellem Officerer og Underofficerer, bebudede han jo, at han vilde opsætte den egentlige Forhandling derom til Hærlovens Behandling, og jeg skal derfor vente med dette Spørgsmaals Behandling lige saa længe; for saa vidt han derimod særlig fremdrog nogle Ytringer, som jeg ved en tidligere Leilighed havde fremsat angaaende den høitærede Krigsminister, skal jeg ogsaa svare ham strax, at jeg haaber, at baade Indholdet og Formen af, hvad jeg siger lige overfor den høitærede Krigsminister, skal vise baade ham og enhver Anden, at jeg vedstaar, hvad jeg har sagt, og at jeg nu som før nærer en vedvarende Tillid til den høitærede Krigsministers Ansigt og Samvittighedsfuldhed. Jeg skal dernæst gaa over til at besvare de Bemærkninger, der fremkom fra den høitærede Krigsminister. I det Foredrag, han begyndte paa igaar, omtalte han først visse Dele af den Betænkning, der er afgivet af Mindretallet, og senere de Ord, hvormed Mindretallets Medlemmer havde fremsat deres Motivering her i Salen. Det Første var i og for sig ikke store Ting; men jeg tror dog at burde sige, at for saa vidt den høitærede Minister, efter hvad jeg ser i Tidende, har opfattet en Udtalelse fra vor Side

om, „at Mindretallet ved at fæste Diet paa Udfælgeligheden af at faae visse Straffearter afstafte tillige har maattet søge at faae en klar og bestemt Erkjendelse bragt tilstede om, hvad der foreslaas sat istedetfor, hvad der affaffes, ogsaa virkelig er praktisk og fyldestgjørende o. s. v.“, som rettet mod ham, maa jeg gjøre den ærede Minister opmærksom paa, at i saa Tilfælde tager han fuldstændig fejl. Det vil ses af Betænkningen, at denne Udtalelse staaar som Modsetning til, hvad der er udtalt af Udvalgets Flertal. Forsaavidt den høitærede Minister yttrede, at vi havde beklaget os over, at der ikke var meddelt os forskjellige Udtalelser fra Hærens og Flaadens overordnede Myndigheder, maa jeg gjøre den høitærede Minister opmærksom paa, at han fuldstændig har misforstaaet, hvad der staaar i Betænkningen, naar han opfattede det som Beklagelse. Naar Noget desangaaende er nævnt i Betænkningen, staaar det der kun som Oplysning om noget rent Faktisk; den ærede Minister vil maaffe erindre, at jeg allerede ved Sagens første Behandling tillob mig at udtale for ham, at, hvis Hærens overordnede Myndigheder og dens Jurisdiktionschefer fandt det foreliggende Lovforslag betryggende, skulde jeg høre min personlige Anskuelse derunder og fuldstændig underordne mig, uagtet jeg ikke var overbevist. Det er i Konsekvens af denne Udtalelse, at det her er sagt, at den Omstændighed, som jeg saaledes omtalte ved første Behandling, ikke har fundet Sted. Den ærede Minister gik iøvrigt efter min Opfattelse ikke egentlig meget ind paa det, jeg havde fremsat overfor hans Forslag. Forsaavidt jeg særligt havde omtalt Æstertjenestens Karakter og udviklet min Anskuelse om, at den hverken er praktisk eller retfærdig, tilstaaer jeg, at det var overordentlig lidt, som jeg hørte derimod fra den ærede Ministers Side. Han udhævede ganske vist, at han havde den Opfattelse, at det vilde være ligesaa stærkt virkende paa Individierne at faae en Udsigt til Straf om tolv Maanedre som Dagen efter, og jeg skal villig indrømme, at man her staaar paa et Punkt, hvor man kun kan have et Skjøn, og hvor selvselgelig den ærede Ministers Skjøn er ligesaa berettiget som mit. Den ærede Minister udhævede dernæst, at han ikke særlig vilde imødegaa mine Udtalelser om, at der i mange Tilfælde ikke kunde gives en nyttig og fornuftig Anvendelse af Æstertjeneste-Mandskabet paa Grund af dette Mandskabs Bestaffenhed; den ærede Minister bemærkede, at det var vanskeligt at anstille en saadan Sammenligning; han skulde hverken benegte eller bekræfte det og derfor ikke gaa videre ind derpaa; men, som det stiller sig for mig, kan og bør man ikke undgaa at anstille en saadan Sammenligning, man bør komme til en bestemt Anskuelse om det, som er foreslaaet, ogsaa virkelig er praktisk overfor Disciplinen og retfærdigt overfor Individierne. Den ærede Minister gjorde derimod paa dette Punkt i sit Fore-